

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/75/2019
Identifikačné číslo spisu: 1212235448
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1212235448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: P+K Kovo, s. r. o., so sídlom Štefana Moyzesa 1566/19, 034 01 Ružomberok, IČO: 45 892 652, zast. Advokátskou kanceláriou KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a.s., so sídlom Drieňová 24, 820 09 Bratislava, IČO: 35 914 921, zast. Pacalaj, Palla a partneri, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 3, 917 01 Trnava, IČO: 36 857 548, o vydanie vecí, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/203/2017-427 zo dňa 26. marca 2019, jednomyseľne, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/203/2017-427 zo dňa 26. marca 2019 o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á p r á v o na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislave II rozsudkom č. k. 22Cb/25/2013-376 zo dňa 27. marca 2017 rozhodol tak, že žalovaný je povinný žalobcovi vydať oceľový šrot v množstve 110070 kg nachádzajúci sa na zložisku v areáli žalovaného - E., kat. úz. B., obec B., okres V., adresa D., ulica B., v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a žalobcovi priznal trovy konania v celom rozsahu.
2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného vydania oceľového šrotu nachádzajúceho sa v železničných vagónoch č. XXXXXXXXXXXX-X v množstve 21090 kg, č. XXXXXXXXXXXX-X v množstve 44370 kg a č. XXXXXXXXXXXX-X v množstve 44610 kg na železničnej stanici v T..
3. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a mal za preukázané, že medzi žalobcom ako kupujúcim a LPL KOVO, s.r.o. ako predávajúcim bola uzatvorená kúpna zmluva, na základe ktorej LPL KOVO, s.r.o. dodala žalobcovi dňa 2. septembra 2011 tovar - oceľový šrot o hmotnosti 167840 kg. Fakt, že tovar bol dodaný a zaplatený označil za jednoznačný a konštatoval, že po prevzatí tovaru žalobcom, žalobca ako predávajúci uzavrel kúpnu zmluvu so spoločnosťou SCRAPMET s.r.o. ako kupujúcim, ktorý si predmetný tovar prevzal a kúpnu cenu nezaplatil, z ktorého dôvodu

predávajúci, t. j. žalobca od kúpnej zmluvy odstúpil, spoločnosť SCRAPMET s.r.o. vrátila žalobcovi časť tovaru, ktorý sa nachádzal v prevádzke spoločnosti SCRAPMET s.r.o. o hmotnosti 57770 kg a zostávajúca časť tovaru zostala v železničných vagónoch, ktoré sú vo vlastníctve žalovaného - E.. Uviedol, že vo veci bolo vykonané znalecké šetrenie, z ktorého nebolo úplne zrejmé, že všetok tovar pochádzal od predávajúceho, a teda žalobca nemal dôvod pochybovať o pôvode odkúpeného tovaru. Vzhľadom na to, že konajúci súd dospel k záveru, že žalobca bol dobromyseľný pri kúpe oceľové šrotu od spoločnosti LPL KOVO, s.r.o. a nadobudol k nemu vlastnícke právo, zaviazal žalovaného tovar o hmotnosti 110070 kg, ktorý žalovaný neprávom zadržuje, aby tento šrot žalobcovi vydal v súlade s ustanovením § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. O odvolaní žalovaného proti tomuto rozsudku ako odvolací súd rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2Cob/203/2017-427 zo dňa 26. marca 2019 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol.

5. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na to, že žalovaný nebol v presvedčení, že žalobca bol pri nadobudnutí veci dobromyseľný, konštatoval, že bol nedostatočne zistený skutkový stav a za nesporné označil, že žalobca nadobudol tovar od nevlastníka, keďže ho nadobudol na základe ústnej kúpnej zmluvy uzavretej so spoločnosťou LPL KOVO, s.r.o. zo dňa 2. septembra 2011, ktorá spoločnosť tovar nadobudla od spoločnosti MEVEPIX s.r.o., na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy zo dňa 30. augusta 2011, keďže spoločnosť MEVEPIX s.r.o. nemala uzavretú kúpnu zmluvu so žalovaným. Konštatoval, že takáto zmluva neexistuje, a teda nebola nikdy nikomu predložená, spoločnosť MEVEPIX s.r.o. si iba objednala prepravu u žalovaného objednávkou zo dňa 23. augusta 2011, ale vozne, ktoré mali byť predmetom kúpnej zmluvy nikdy nemohli byť teda predmetom ďalšieho prevodu.

6. V článkoch 17, 18 a 19 odvolací súd citoval ustanovenia § 446 Obchodného zákonníka, § 19 ods. 3 písm. d/ zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2012, § 19 ods. 16 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. januára 2013 odsek 1 písm. a/, g/ až k/ a o/.

7. V bode odôvodnenia 22 odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nemohol byť dobromyseľný ani z dôvodu, že nezisťoval pôvod tovaru, a preto podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa vyložil ustanovenie § 19 ods. 3 zákona o odpadoch reštriktívne, pričom nevzal na zreteľ predovšetkým účel zákona. S poukazom na platnú právnu úpravu uviedol, že táto ukladá subjektom, ktoré vykonávajú zber a výkup kovového odpadu. Odvolací súd zastáva názor, že žalobca spĺňa znaky subjektu, ktorý vykonáva zber a výkup kovového odpadu, keďže bol podnikateľom v oblasti kovového odpadu a šrotu aj zhromažďoval, a preto je podľa odvolacieho súdu potrebné vykonať taký výklad, podľa ktorého pôvod tovaru povinný skúmať bol. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na cieľ novej právnej úpravy od 1. januára 2013 túto precizovať a zabrániť protiprávnej činnosti v oblasti podnikania s kovovým odpadom. Fakt, že žalobca nezisťoval pôvod tovaru napriek tomu, že si bol vedomý, že šrot pochádza z vozňov a teda, keby súd pripustil výklad prezentovaný žalobcom by v podstate pripustil obchádzanie zákona.

8. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca v čase, keď mal oceľový šrot nadobudnúť, nebol dobromyseľný, a teda sa nestal vlastníkom, z ktorého dôvodu je jeho žaloba proti vlastníkovi nedôvodná, a preto napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 C. s. p.

9. Proti tomuto rozhodnutiu dovolanie podal žalobca podaním doručeným súdu dňa 24. júna 2019. Prípustnosť dovolania označil ustanovením § 420 písm. f/ C. s. p. z dôvodu, že rozhodnutím súdu druhej inštancie boli porušené práva žalobcu, a to z dôvodu nesprávne posúdenej veci, nedostatočne zisteného skutkového stavu a iným vyhodnotením, pričom na pojednávaní konanom dňa 26. marca 2019 nebol vyslovený predbežný právny názor, čím odvolací súd znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tomuto tvrdeniu poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovenú k ustanoveniu § 420 písm. f/

C. s. p. v uznesení sp. zn. 2Cdo/88/2017 zo dňa 30. novembra 2017. Citoval článok 46 Ústavy Slovenskej republiky, článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článok 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 51 Ústavy Slovenskej republiky a predpísaný zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 284/08).

10. Dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť, nesprávne právne posúdenie a prekvapivosť rozhodnutia. Namietal, že odvolací súd na základe tých istých dôkazov dospel k úplne opačnému právnomu názoru, ktorý bol pre dovolateľa neočakávaný a prekvapivý a i keď vytýčil pojednávanie na tomto len zopakoval priebeh konania, oznámil obsah spisu, avšak nepostupoval v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 C. s. p., v zmysle ktorého po úkonoch podľa odseku 1 určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Namietal, že odvolací súd neuviedol jeho predbežné právne posúdenie veci. Dovolateľ vyjadril presvedčenie, že pokiaľ odvolací súd mal v úmysle odlišne vec právne posúdiť, mal sporové strany o tom svojom predbežnom právnom posúdení upovedomiť, aby mali strany sporu možnosť prispôbiť tomu procesné úkony a prípadne dať návrhy na doplnenie dokazovania. Záver odvolacieho súdu, že žalobca bol nedobromyseľný, označil za rozporný s výpoveďami a skutkovým stavom preukázaným v tomto konaní. Rovnako za nesprávny názor dovolateľ označil výklad odvolacieho súdu k ustanoveniu § 19 ods. 3 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch. Namietal v tejto súvislosti, že došlo k retroaktivite, ktorá sa v našom právnom poriadku nepripúšťa.

11. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a žalobkyni priznať náhradu trov konania.

12. Žalovaný sa k dovolaniu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 6. augusta 2019 (list v spise č. 470). V bode 17 jeho vyjadrenia uviedol, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil skutočnosťami, ku ktorým mal žalobca možnosť sa vyjadriť tak počas prvostupňového konania, ako aj konania odvolacieho, keďže odvolací súd vytýčil pojednávanie pred vydaním napadnutého rozhodnutia. Fakt, že dovolateľ odôvodňuje nesprávnym právnom posúdením nie je pre žalovaného dovolacím dôvodom. V článku IV si uplatnil náhradu trov konania.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) prejednal dovolanie žalovaného ako súd dovolací. Po zistení, že strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, dovolanie podala včas, je zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania sa ako prvou otázkou zaoberal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je možné týmto opravným prostriedkom napadnúť.

14. Z obsahu spisu je zrejmé, že ide o žalobu podanú za účinnosti O. s. p. (10. decembra 2012), prvostupňovým súdom rozhodnutú za účinnosti C. s. p., ako aj v odvolacom konaní.

15. Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. nadobudol účinnosť od 1. júla 2016 a tento od jeho účinnosti upravuje postup súdov pri prejednaní a rozhodovaní, nakoľko Občiansky súdny poriadok bol Civilným sporovým poriadkom zrušený.

16. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, teda aj na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona (C. s. p.).

17. Podľa ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. právne úkony, ktoré v konaní nastali pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania, ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody podľa právneho predpisu účinného v čase podania mimoriadneho opravného prostriedku (ustanovenie § 419 C. s. p.), teda v súlade s právnym predpisom.

18. Z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., z ktorého ustanovenia dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje vyplýva, že:

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

a/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je, či namietané dôvody žalobkyňou zakladajú prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., t. j. či odvolací súd jeho rozhodnutím a konaním porušil procesné práva žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

20. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vydaných najvyšším súdom tak, že ním sa rozumie len faktická vada vydaniu konečného rozhodnutia, predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra - priebeh pojednania veci (to ako súd viedol spor), teda či takýmto procesným postupom došlo k znemožneniu sporovej strane realizovať jej procesné práva, jej oprávnenia, ktoré by marili možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 6Cdo/90/2012 a ďalšie). Pojem „procesné práva“ nie je možné vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť.

21. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013). Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu záveru) platná úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky je zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by najvyšší súd, bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

22. Ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv sporovej strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práv na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktoré zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

23. Ustanovenie § 181 ods. 2 C. s. p., ktorým dovolateľ označuje nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, konkrétne, že odvolací súd neuviedol jeho predbežné právne posúdenie veci sa týka konania na súde prvého stupňa.

24. Z ustanovenia § 378 C. s. p. je zrejmé, že na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie. Z obsahu ustanovenia § 378 jednoznačne vyplýva, že na konania na odvolacom súde sa ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa použijú primerane, t. j. tvrdenie, že pokiaľ odvolací súd v odvolacom konaní neuviedol jeho predbežné právne posúdenie nejde o také porušenie takého procesného práva, ktoré by znemožnilo žalobkyňi uskutočňovať jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Neuvedenie predbežného právneho posúdenia veci odvolacím súdom v odvolacom konaní nie je takým nesprávnym procesným postupom, ktorým by odvolací súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento právny názor v podstate vyplýva aj z obsahu ustanovenia § 385 C. s. p., že odvolací súd a prejednanie odvolania nariadi pojednávanie vždy ak je to potrebné, teda, ide o nutnosť zopakovať alebo doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov. V danom prípade odvolací súd nariadil dve pojednávania, prvé pojednávanie pre neprítomnosť sporových strán odročil a na v poradí druhom pojednávaní postupoval v intenciách ustanovenia § 385 ods. 2 C. s. p., čo žalobca v jeho dovolaní nepopiera.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) k otázke právneho posúdenia ohľadne dobromyseľnosti žalobcu poukazuje na vyjadrenie žalovaného zo dňa 8. februára 2016 v konaní pred súdom prvej inštancie, z ktorého (na strane č. l. 328) je jednoznačné, že žalovaný uviedol, že „žalobca musel vedieť, že šrot pochádzajúci zo železničných koľajových vozidiel môže nadobudnúť výlučne od železničného podniku alebo subjektu, ktorý preukázateľne pracuje so železničným podnikom na zmluvnom základe, a teda ak žalobca preberal šrot od iného ako uvedeného subjektu mal vedomosť, že takýto subjekt s ním nemôže nakladať za účelom jeho predaja a teda je jednoznačné, nepreveril pôvod tohto šrotu“, a teda nebol dobromyseľný.

27. Na pojednávaní v odvolacom konaní dňa 26. marca 2019 právny zástupca žalobcu prehlásil, že obsah listinných dôkazov pozná a žiadne výhrady voči nim nemá, z čoho je zrejmé, že zástupca žalobcu nevyužil svoje právo k žalovaným namietanej otázke ohľadne jeho dobromyseľnosti nezaujal stanovisko, napriek tomu, že musel mať o tejto otázke vedomosť.

28. S poukazom na uvedené, najvyšší súd (§ 35 C. s. p.) dospel k záveru, že žalobca prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nepreukázal.

29. Skutočnosť, že odvolací súd v odvolacom konaní rozhodne na základe tých istých dôkazov a dokladov posúdených v konaní pred súdom prvej inštancie inak a rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, nie je porušením práva neúspešnej sporovej strany v odvolacom konaní a dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p.

30. Naplnenie dôvodu pre prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. žalobca označil nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, a teda že namietaná okolnosť zakladá vadu zmätočnosti. Už aj dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania „nepreskúmateľnosť“ rozhodnutia bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúca stupeň a kvalitu odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie § 24 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Vada takejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016. Podľa názoru najvyššieho súdu sa zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska, a preto toto stanovisko treba považovať za aktuálne a použiteľné pre súčasnú súdnu prax.

31. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; uviedol skutočnosti, ku ktorým mal možnosť žalobca sa vyjadriť ako v konaní pred súdom prvej inštancie, ak aj v odvolacom konaní. Odvolací súd vytýčil pojednávanie pred vydaním napadnutého rozhodnutia a medziiným v bode 20. a 21. odôvodnenia uviedol dôvody, na základe ktorých nepovažuje žalobcu za dobromyseľného nadobúdateľa veci.

32. Z obsahu odôvodnenia je zrejmé ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 C. s. p. Za procesnú vadu konania

podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre úspešné uplatnenie dovolania, podaného kvalifikovane zastúpeného advokátom.

33. Odvolací súd náležite uviedol právne závery, ktoré prijal a ktoré zodpovedajú ustálenej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky (IV. ÚS 748/2013). Skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky, na ktorý sa žalobca v dovolaní odvoláva. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a navrhovaným hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004) a ani právo na to, aby bola sporová strana pred všeobecným súdom úspešná teda, aby sa rozhodlo v súlade s požiadavkami sporovej strany (I. ÚS 50/2004).

34. Námietku dovolateľa ohľadne prekvapivosti odvolacieho rozhodnutia ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) poukazuje na ustanovenie § 383 C. s. p., v ktorom je vyjadrená zásada, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci, ktorá zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimku z tejto zásady predstavujú prípady, v ktorých odvolací súd zopakuje alebo doplní dokazovanie. V posudzovanej veci táto skutočnosť je zrejماً zo zápisnice z pojednávania zo dňa 26. marca 2019 (na č. l. 424 súdneho spisu). V konkrétnom prípade odvolací súd, na základe totožne zisteného skutkového stavu dospel v odvolacom konaní k inému právnemu záveru pri posúdení dobromyseľnosti, ktorá však v prvoinštančnom konaní bola žalovaným namietaná. V posudzovanej veci sa nejedná o prípad podľa § 382 C. s. p., nakoľko odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na ustanovení právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní použité nebolo.

35. Dovolací súd sa stotožnil s tvrdením žalovaného vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu, že ide o dovolanie neprípustné.

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľom tvrdený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p. preukázaný nebol, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. f/ C. s. p. odmietol.

37. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.